

זהר הקדוש עם ביאור הפתח והפסוק

פרשת במדבר + סוד סדר התפילה

ובסדרה דשכחא דא אשרא עליה עול - ובסדר השבחים האלו משרה עליו את אותו עול מלכות שמים, **לבתר סדורא דצלותא דמיושב -** ואח"כ אומר סדר של התפילה שמתפללים בישיבה, שהוא קריאת שמע וברכותיה, שהוא בבריאה, וצלותא דמעומד - ותפילת העמידה שהיא באצילות, כדי **לקשרא לון פחדא** - לקשר את כל בחינות אלו יחד, שמעלה ומקשר את כל העולמות עשיה ביצירה ויצירה בבריאה ובריאה באצילות.

הקדמה: כתב האריז"ל דע כי מן תחילת התפילה עד ברוך שאמר הוא עולם העשיה, ומברוך שאמר עד יוצר אור הוא עולם היצירה, ומן יוצר אור עד סוף ברכת אבות הוא עולם הבריאה, ושאר כל העמידה הוא עולם האצילות. וכתב עוד ונודע מה שכתוב בספר הזוהר בפרשת ויקהל ובפרשת במדבר כי בתחילה צריך לעשות התקון בבחינת מעשה ואחר כך בבחינת דיבור, והיינו שבתחלה צריך לעשות התקון בבחינת המעשה שהם ד' תיקונים, והם יפנה [ויטול ידין] ויתעטף ביצירת ויניח תפילין של יד ואחר כך תפילין של ראש, ובמעשים אלו מתקן חיצוניות העולמות, וכנגדם הם ד' תיקונים בדיבור סדר קרבנות של שחר וסדר הזמירות וסדר יוצר וסדר תפילת שמונה עשרה. ועל ידי המעשה של יפנה וברכת אשר יצר ונטילת ידים וברכתה מתקן את חיצוניות העשיה, ועל ידי מעשה וברכת הציצית מתקן את חיצוניות עולם היצירה, ועל ידי מעשה וברכת תפילין של יד מתקן את חיצוניות עולם הבריאה, ועל ידי מעשה הנחת תפילין של ראש מתקן את חיצוניות עולם האצילות [ולדעת חכמי אשכנז גם על ידי ברכת תפילין של ראש], ועל ידי מעשים אלו וברכותיהם מתקנים עולמות אלו במקומם, שהקליפות אשר סביבותיהם שנאחזו בהם בלילה יפרדו עתה מהם לפי שעכשיו הוא יום ואין הקליפה גוברת. ואחר שהפרדנו את הקליפות על ידי המעשים, נוכל על ידי הדיבור של ארבעה חלקי התפלה להעלות עולם בעולם ולקשרם יחד. וכתב עוד בעץ חיים שכל מצוה שהיא במעשה מתקנת בחיצוניות העולמות, וכל מצוה שהיא בדיבור מתקנת בפנימיות העולמות.

אחר שיבאר בכללות את סדר התקון הנעשה על ידי עבודת האדם בבוקר, מבאר שהתפילה אף שעיקרה בדיבור, מכל מקום תיקון התפילה תלוי בתיקון המעשה הנעשה לפני התפילה:

תא חזי רזא דמלה - בא וראה סוד הדבר של תיקון העולמות בבוקר על ידי עבודת האדם, אף על גב דצלותא תלייא במלואא ודבורא דפומא - אף על פי שהתפילה תלויה בדיבור הפה, שעל ידי כן

מעלים וכוללים את כל העולמות, מכל מקום **כלא תלייא בעקרא דעובדא בקדמיתא** - הכל תלוי בעיקר של המעשה בתחילה, שיעשה את סדר הארבעה מעשים בבוקר לפני התפילה כדי להפריד את אחיזת הקליפות מחיצוניות העולמות, **ולבתר -** ואחר כך מתקנים בפנימיות, **בדבורא ובמלואא דפומא -** בדיבור ומלות הפה בארבעה חלקי התפילה ומעלים את העולמות ומקשרים אותם זה בזה, **מאן עובדא -** מהו סוד המעשה שעושים לתיקונים אלו, **אלא ההוא עובדא דעביד בר נש בקדמיתא -** אלא אותו מעשה שעושה האדם בתחילה לפני תפילת שחרית, שהם ארבעה מעשים, א. יפנה ויטול ידיו, ב. לבישת הציצית, ג. הנחת תפילין של יד, ד. הנחת תפילין של ראש, וכמבואר להלן בפרטות מעשים אלו, **פגוונא דצלותא הוא -** הוא כדוגמת התפילה, שגם היא מתחלקת לארבעה חלקים, א. קרבנות, ב. זמירות, ג. קריאת שמע וברכותיה, ד. תפלת שמונה עשרה, **ולא יצלי בר נש צלותא -** ולא יתפלל האדם את התפילה, עד דיתחזי עובדא בקדמיתא פגוונא דצלותא - עד שיראה בפועלו את המעשה בתחילה כדוגמת תיקונו בתפילה, כיון שבתחילה צריך לתקן בבחינת מעשה ולהפריד את הקליפות מהעולמות, ואחר כך על ידי דיבורי התפילה לתקן את העולמות בפנימיות ולהעלותם.

במאמר זה יבואר ענין שינת האדם בלילה והפקדת נשמתו למלכות בשנתו וחזרתה בבוקר, וסדר עבודת האדם בבוקר במעשים לפני התפילה, ובעבודתו בדיבורי התפילה בכל חלקיה, ויבאר כי כל תיקון התפילה תלוי בתיקון המעשים הנעשים קודם התפילה, וכן יבואר בו סוד התפילין.

אלא (תא חזי) רזא עלאה הוא, גניז בין חבריאי. בשעתא דליליא עאל, ושלמא אילנא תתאה דתליליא ביה מותא פריש ענפוי ומכסאי לבליא, ועל דא אתחשה, וכל גני עלאה טעמין טעמא דמותא.

ואקדים בר נש ויהיב ליה פקדונא דנפשיה, ואפקדיה בידיה בפקדונא, ובגין דנטיל לון בפקדונא, תב פקדונא למאריה בשעתא דאתי צפרא. כד אתי צפרא ותב לגביה פקדוניה, פצי לברכא ליה לקודשא פרוך הוא, דאיהו מהימנא עלאה.

לבתר דקם, עאל לבי פנישתא, מעטר בטוטפי, אתפסי בכיסוי דציצית, עאל ומדפי גרמיה בפקדוניה בפקדמיתא, לבתר קביל עליה עול מלכותא בסדורא דשבחי דוד, דאינון סדורא דעול מלכותא, ובסדורא דשכחא דא, אשרא עליה ההוא עול. לבתר סדורא דצלותא דמיושב, וצלותא דמעומד, לקשרא לון פחדא.

תא חזי רזא דמלה, אף על גב דצלותא תלייא במלואא ודבורא דפומא, בלא תליליא בעקרא דעובדא בקדמיתא, ולבתר בדבורא ובמלואא דפומא. מאן עובדא, אלא ההוא עובדא דעביד בר נש בקדמיתא, פגוונא דצלותא הוא, ולא יצלי בר נש צלותא, עד דיתחזי עובדא בקדמיתא פגוונא דצלותא.

רבי שמעון מבאר את ענין שינת האדם בלילה וסדר התיקון הנעשה על ידי עבודת האדם בבוקר במעשה ובדיבור, ומתחיל לבאר את ענין שליטת המלכות בלילה, ושינת האדם בלילה:

ואומר רבי שמעון **אלא רזא עלאה הוא -** אלא הוא סוד עליון, **גניז בין חבריאי -** הגנוז בין החברים. ומתחיל לבאר **בשעתא דליליא עאל -** בשעה שהלילה נכנס, דהיינו בתחילת הלילה, **ושלמא אילנא תתאה -** ושולט האילן התחתון שהוא ספירת המלכות, **דתליליא ביה מותא -** שתלוי ואחוז בו המות, שהם כוחות החיצונים האדומים במלכות ולכן נקראת אילנא דמותא [אילן המות], והוא **פריש ענפוי -** פורש ענפיו שהם דיני המלכות ששולטים בלילה, **ומכסאי לכלא -** ומכסה את הכל, **ועל דא אתחשה -** ועל כן נעשה חושך בעולם, **ומחמת כן ששולט אילנא דמותא בלילה כל גני עלאה טעמין טעמא דמותא -** כל בני העולם טועמים טעם מיתה, שהשינה היא אחד משישים במיתה.

ומבאר את הפקדת נשמת האדם למלכות בלילה וחזרת נשמתו בבוקר:

ואקדים בר נש - ומקדים האדם לפני השינה, **ויהיב ליה פקדונא דנפשיה -** ונותן לאילנא דמותא שהוא ספירת המלכות את נפשו בפקדון, **ואפקדיה בידיה בפקדונא -** והוא מפקיד בידיו את נפשו בפקדון, כשאומר לפני השינה פסוק 'בידך אפקיד רוחי' פדית אותי ה' אל אמת, **ובגין דנטיל לון בפקדונא -** ומשום שנטילת המלכות את נפשו בפקדון, **תב פקדונא למאריה בשעתא דאתי צפרא -** חוזר הפקדון לבעליו בשעה שבה הבוקר, וכמבואר לעיל שכיון שהאדם חייב לבוא יותר משווי הפקדון לא היה ראוי שתחזור נפשו בבוקר,

אבל מחמת שמקדים להפקיד בתורת פקדון לבעל חוב לתפוס פקדון בחובו, ולכן מחזירה המלכות בבוקר את נשמתו שקיבלה בפקדון, ולכן **כד אתי צפרא ותב לגביה פקדוניה -** כאשר בא הבוקר וחוזר אליו פקדונו, **פצי לברכא ליה לקודשא פרוך הוא -** צריך לברך להקדוש ברוך הוא את ברכת 'המחזיר נשמות לפגרים מתים', ולשבחו דאיהו מהימנא **עלאה -** שהוא הנאמן העליון, שנאמן בהחזרת הפקדון.

ועכשיו מבאר בכללות את עבודת האדם בבוקר במעשה שהוא לבישת ציצית והנחת תפילין, ודיבור שהוא אמירת הקרבנות והזמירות וקריאת שמע וברכותיה ותפילת שמונה עשרה: **לבתר דקם -** לאחר שקם משנתו, **עאל לבי פנישתא מעטר בטוטפי -** נכנס לבישת הכנסת מעוטר בתפילין, **אתפסי בכיסוי -** ומתכסה בכיסוי של טלית, **עאל ומדפי גרמיה בקרבניו בקדמיתא -** נכנס ומטהר את עצמו באמירת סדר הקרבנות בתחילה, וזוהו מתקן את עולם העשיה. **לבתר קביל עליה עול מלכותא בסדורא דשבחי דוד -** ואחר כך מקבל עליו עול מלכות שמים בסדר הזמירות שהם שבחי דוד המלך, ועל ידי הזמירות הוא מתקן את עולם היצירה, **דאינון סדורא דעול מלכותא -** שהם סדר של קבלת עול מלכות שמים,

אחר שהקדים שיש לתקן בתחילה את המעשה ואחר כך לתקן בתפילה על ידי הדיבור, מבאר את סדר המעשים שיש לעשות קודם התפילה:

בְּקִדְמִיתָא עוֹבְדָא - בתחילה הוא המעשה, וכך סדר המעשים **בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ קָאִים** - בשעה שאדם קם משנתו, **בְּעֵי לְדַכָּא גְרָמִיָּה**

בְּקִדְמִיתָא - צריך לטהר את עצמו בתחילה על ידי שיפנה ויטול ידיו, ועל ידי זה מפריד את הקליפות מעולם העשיה, וזהו המעשה הראשון, **וּלְבַתֵּר יִקְבַּל עֲלֵיהּ הַאי עוֹל** - ואחר כך יקבל עליו את אותו עול מלכות שמים, **לְפָרְשָׁא עַל רִישֵׁיהּ פְּרִישׁוֹ דְּמַצּוּה** - לפרוס על ראשו פריסה של מצוה, דהיינו לבישת הטלית, ועל ידי זה מפריד את הקליפות מעולם היצירה, וזהו המעשה השני, **לְבַתֵּר יִתְקַשֵּׁר קְשׁוּרָא דִּיחֻדָּא דְּאֵינֻן תְּפִלִּין** - אחר כך יקשור את הקשר של היחוד שהם סוד התפילין, ועל ידם מפריד את אחיות הקליפות מעולם הבריאה והאצילות.

אחר שאמר שיש להניח תפילין, אומר שיש שני מיני תפילין, תפילין של יד ושל ראש, ומבאר את סוד תפילין של יד:

ושואל **מַהוּ תְּפִלִּין** - מהו שנקראו 'תפילין' בלשון רבים, ומתוך **תְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ וְשֶׁל יָד** - תפלה של ראש ותפלה של יד, והיינו כיון שהם שני מיני תפילין לכך נקראו בלשון רבים 'תפילין', **וְלֹאֲתַקְנָא לֹון** - ולתקן את זעיר אנפין ונוקביה על ידי הנחת תפילין של יד, כי תפילין של יד שלנו הם סוד תפילין של יד של זעיר אנפין, והם גם סוד תפילין של ראש של נוקביה, כי ראשה של הנוקבא מגיע עד לזרוע שמאלי דזעיר אנפין, ועל ידי התפילין אנו מקשרין את הנוקבא **בְּקְשׁוּרָא חָדָא בְּשַׁמְאֵלָא** - בקשר אחד ביד שמאל של זעיר אנפין, **וְעַל לְבָא** - וכנגד הלב דזעיר אנפין, **כְּמָה דְּאֹקִימָנָא** - כמו שהעמדנו וביארנו ענין תפילין של יד בסוד הפסוק **'שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֹאשׁוֹ גֹו'** - שהוא יד שמאל של זעיר אנפין שהיא תחת לראש הנוקבא, והיינו שהראש שלה נקשר בשמאלו של זעיר אנפין, שהוא ענין תפלה של יד, **וְכַתִּיב** - וכן כתוב בפסוק **'שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם עַל לִפְּךָ כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ'** - שהנוקבא מבקשת מזעיר אנפין שישים אותה כחותם על זרועו בסוד תפילין של יד, **וְהָא אֹקִימָנָא** - וכבר העמדנו וביארנו ענין זה של התפילין יד בסוד פסוקים אלו במקום אחר ומסכם דבריו **וְדָא הוּא עוֹבְדָא בְּקִדְמִיתָא** - וזה הוא סדר המעשה שצריך לעשות בתחילה לפני התפילה.

אחר שביאר לעיל את ארבעת התיקונים הנעשים לפני התפילה על ידי ארבעה מעשים אלו, מבאר את ארבעת התיקונים הנעשים בארבעה חלקי התפילה שהם כנגד ארבעת המעשים שעשה בתחילה, שכנגד המעשה של יפנה ויטול אומר סדר הקרבנות, וכנגד מעשה לבישת היצירה אומר את הזמירות, וכנגד תפילין של יד אומר קריאת שמע וברכותיה, וכנגד תפילין של ראש יתפלל תפילת שמונה עשרה:

לְבַתֵּר בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ עָאֵל לְבִי כְּנִישְׁתָּא - אחר כך בשעה שאדם נכנס לבית הכנסת, **יְדַפֵּי גְרָמִיָּה בְּקִדְמִיתָא בְּקִרְבָּנֵי בְּמִלּוּלָא דְּפּוּמָא** - יטהר את עצמו בתחילה בסדר מעשה הקרבנות שאומר בדיבורי הפה, ובה יעלה את עולם העשיה לעולם היצירה, ותיקון זה בדיבור של עולם העשיה הוא כדוגמת התיקון במעשה של יפנה ויטול ידיו שהפריד על ידם את הקליפות מעולם

העשיה, **לְבַתֵּר** - ואחר כך באמירת הזמירות, **יִקְבַּל עֲלֵיהּ הַאי עוֹל מַלְכוּת** - יקבל עליו עול מלכות שמים, **לְפָרְשָׁא עַל רִישֵׁיהּ** - לפרוס אותה שתשרה על ראשו, **בְּשַׁבְחֵי דְּדוּד מַלְכָּא** - בשבחים של דוד המלך, שהם פרקי הזמירות, ובה מעלה את עולם היצירה לעולם הבריאה, ותיקון זה בדיבור של עולם היצירה

כְּגוֹנָא דְּעוֹבְדָא דְּפְרִישׁ עַל רִישֵׁיהּ

פְּרִישׁוֹ דְּמַצּוּה - כדוגמת מה שתיקן במעשה שפרס על ראשו פריסה של מצוה, שהוא מעשה עטיפת הטלית, שהפריד על ידו את הקליפות מעולם היצירה, **וּלְבַתֵּר צְלוֹתָא דְּמִיּוֹשֵׁב** - ואחר כך התפלה שאומרים בישיבה, דהיינו קריאת שמע וברכותיה, שהם מתקנים את עולם הבריאה ומעלים אותו לעולם האצילות, ותיקון זה בדיבור של עולם הבריאה הוא **לְקַבַּל תְּפִלָּה שֶׁל יָד** - כנגד המעשה של תפילין של יד, שעל ידו הפריד את הקליפות מעולם הבריאה, **לְבַתֵּר צְלוֹתָא דְּמַעוּמָד** - אחר כך תפלת העמידה, שמתקנת בעולם האצילות, **דְּהֵיא לְקַבַּל תְּפִלָּה דְּרִישָׁא** - שהיא כנגד המעשה של תפילין של ראש, שעל ידו הפרידנו את הקליפות מעולם

האצילות, **וְדָא כְּגוֹנָא דְּדָא** - וזה כדוגמת זה, **עוֹבְדָא כְּגוֹנָא דְּדְבוּרָא** - המעשה כדוגמת הדיבור, שכדוגמת הדיבור שיש עשינו בתחילה אנחנו מתפללים ד' חלקי התפילה, ולכך **וְדָאֵי בְּעוֹבְדָא וּמְלוּלָא תְּלִיָּא צְלוֹתָא** - ודאי שבמעשה ודיבור תלויה תיקון התפילה.

אחר שביאר שכל העבודה בבוקר תלויה במעשה ודיבור, מבאר שאם פגם האדם ולא עשה את המעשים קודם התפילה, אין לדיבורי התפילה מקום לשרות, ותפלתו אינה נחשבת תפילה, ואינה מתקבלת:

וְאֵי פְּגִים עוֹבְדָא - ואם פגם אדם במעשה, דהיינו שלא עשה את המצוות המעשיות לפני התפילה להפריד את אחיות הקליפות מהעולמות, **מְלוּלָא לָא אֲשַׁכַּח אַתְר דְּשְׂרָיָא בֵּיה** - הדיבור שהוא תיקון התפילה לא מוצא מקום לשרות בו, ואין העולמות יכולים לעלות כשהקליפות אחוזות בהם, **וְלָאו אֵיהוּ צְלוֹתָא** - והתפלה אינה נחשבת לתפילה, **וְאֲתַפְּגִים הֵהוּא בְּרִישׁ לְעֵילָא וְתַתָּא** - ונפגם אותו אדם למעלה ולמטה. **וְלָא עוֹד** - ולא די בזה שעשינו בתחילה את תיקון המעשה לפני התפילה, **אֲלָא דְּבַעֲיִנֵּן לְאַחֲזָאָה עוֹבְדָא וּלְמַלְלָא מְלוּלָא עֲלֵיהּ** - אלא צריכים להראות במעשה ולדבר את דיבורי התפילה עליו [-על המעשה], דהיינו

שיתפלל בשעה שהטלית ותפילין עליו, **וְדָא הוּא צְלוֹתָא שְׁלִים** - וזה הוא תפילה שלמה. **וְוִי לִיה לְבַר נֶשׁ דְּפְגִים צְלוֹתִיה, פּוּלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה** - אוי לו לאדם שפגם את תפילתו, שהיא עבודת בורא, מחמת שלא תיקן לפני תפילתו על ידי המעשים את העולמות ולכך אין דיבורי תפלתו פועלים פעולתם, **עֲלֵיהּ כְּתִיב** - עליו נאמר בפסוק **'כִּי תְבוֹאוּ לְרֹאוֹת פְּנֵי מִי בְקֶשׁ זֹאת מִיָּדְכֶם רָמַס חֲצִי יָגוּ, וּבְפָרְשָׁכֶם כְּפִיכֶם אֲעִלִים עֵינֵי מִכֶּם גַּם כִּי תִרְבוּ תְּפִלָּה אֵינֵנִי שׁוֹמֵעַ'** - שאדם זה המתפלל ולא תיקן במעשים לפני התפלה אין הקדוש ברוך הוא חפץ בתפלתו, וגם אם ירבה בתפילה אין תפלתו נשמעת, והטעם הוא **דְּהָא בְּעוֹבְדָא וּבְמְלוּלָא תְּלִיָּא מְלֵתָא** - שהרי במעשה ובדיבור תלוי הדבר של תיקון התפילה, וכיון שלא תיקן את העולמות במעשיו אין תפלתו נשמעת.

בְּקִדְמִיתָא עוֹבְדָא (ס"א עוֹבְדָא דְּקִדְמִיתָא) **בְּשַׁעְתָּא**

דְּבַר נֶשׁ קָאִים, בְּעֵי לְדַכָּא

גְרָמִיָּה בְּקִדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר יִקְבַּל עֲלֵיהּ הַאי עוֹל,

לְפָרְשָׁא עַל רִישֵׁיהּ פְּרִישׁוֹ דְּמַצּוּה, לְבַתֵּר יִתְקַשֵּׁר

קְשׁוּרָא דִּיחֻדָּא דְּאֵינֻן תְּפִלִּין.

מַהוּ תְּפִלִּין. תְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ וְשֶׁל יָד,

וּלֹאֲתַקְנָא לֹון בְּקְשׁוּרָא חָדָא בְּשַׁמְאֵלָא,

וְעַל לְבָא, כְּמָה דְּאֹקִימָנָא (שיר השירים ב ו)

'שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֹאשׁוֹ גֹו, וְכַתִּיב (שם ח ו)

'שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם עַל לִפְּךָ כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ, וְהָא

אֹקִימָנָא. וְדָא הוּא עוֹבְדָא בְּקִדְמִיתָא.

לְבַתֵּר בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ עָאֵל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, וְכִי

גְרָמִיָּה בְּקִדְמִיתָא בְּקִרְבָּנֵי, בְּמִלּוּלָא

דְּפּוּמָא. לְבַתֵּר יִקְבַּל עֲלֵיהּ הַאי עוֹל מַלְכוּת,

לְפָרְשָׁא עַל רִישֵׁיהּ (פְּרִישׁוֹ דְּמַצּוּה) **בְּשַׁבְחֵי דְּדוּד מַלְכָּא,**

כְּגוֹנָא דְּעוֹבְדָא דְּפְרִישׁ עַל רִישֵׁיהּ פְּרִישׁוֹ דְּמַצּוּה.

וּלְבַתֵּר צְלוֹתָא דְּמִיּוֹשֵׁב, לְקַבַּל תְּפִלָּה שֶׁל יָד.

לְבַתֵּר צְלוֹתָא דְּמַעוּמָד, דְּהֵיא לְקַבַּל תְּפִלָּה

דְּרִישָׁא. וְדָא כְּגוֹנָא דְּדָא, עוֹבְדָא כְּגוֹנָא דְּדְבוּרָא,

וְדָאֵי בְּעוֹבְדָא וּמְלוּלָא תְּלִיָּא צְלוֹתָא.

וְאֵי פְּגִים עוֹבְדָא, מְלוּלָא לָא אֲשַׁכַּח אַתְר

דְּשְׂרָיָא בֵּיה, וְלָאו אֵיהוּ צְלוֹתָא, וְאֲתַפְּגִים

הֵהוּא בְּרִישׁ לְעֵילָא וְתַתָּא, וְלָא עוֹד אֲלָא דְּבַעֲיִנֵּן

לְאַחֲזָאָה עוֹבְדָא, וּלְמַלְלָא מְלוּלָא עֲלֵיהּ, וְדָא הוּא

צְלוֹתָא שְׁלִים. וְוִי לִיה לְבַר נֶשׁ דְּפְגִים צְלוֹתִיה,

פּוּלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה, עֲלֵיהּ כְּתִיב, (ישעיה א יב, טו) 'כִּי

תְּבוֹאוּ לְרֹאוֹת פְּנֵי גֹו, גַּם כִּי תִרְבוּ תְּפִלָּה אֵינֵנִי

שׁוֹמֵעַ, דְּהָא בְּעוֹבְדָא וּבְמְלוּלָא תְּלִיָּא מְלֵתָא.

Advertisement for 'Nafshi Zmaha L'dעת כל רז סודך' (My Soul's Desire is Your Secret). The ad features a white dove in flight, a stack of books, and a circular logo with Hebrew text. The main text reads: 'זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים'. At the bottom, contact information is provided: 'מרכז הזמנות: 1800-22-55-66' and 'אתר: 44-20-8806-0176 ארצה (718) 437-0054 ארצה להשיג בתנאים הספייים המובחרות'.